

Patruzeci și opt de ore în iad

Patruzeci și opt de ore în iad

Unul dintre cele mai interesante cazuri de readucere la viață pe care le-am auzit vreodată a fost cazul lui George Lennox, un notoriu hoț de cai din Jefferson County. Se afla a doua oară în închisoare. Prima oară a fost trimis la închisoare pentru o faptă similară - furt de cai.

În iarna anului 1887 și 1888 a lucrat într-o mină de cărbuni. Locul în care lucra i s-a părut foarte periculos. A raportat acest lucru ofițerului responsabil, care a examinat locul și, considerând că totul este în ordine, l-a trimis pe Lennox înapoi la lucru. Ocnașul a ascultat și și-a continuat lucrul, dar nu mai mult de o ora, pentru că acoperișul s-a surpat și l-a îngropat cu totul. A rămas astfel timp de doua ore.

Pentru că la ora mesei n-a apărut, au început să-l caute, găsindu-l sub mormanul de pământ. A fost scos la suprafață, iar după ce medicul închisorii l-a consultat, a fost declarat mort. A fost dus la spital unde l-au spălat, l-au îmbrăcat și l-au pregătit pentru înmormântare. l-au făcut sicriul și l-au dus la spital. A sosit preotul care a ținut slujba de înmormântare. Un grup de prizonieri au fost puși de lucrătorul spitalului să ridice corpul neînsuflăit și să-l așeze în sicriu. Aceștia s-au supus, unul l-a ridicat de la cap, celălalt de la picioare, dar când au ajuns în mijlocul camerei, cel care era la capul celui mort s-a împiedicat în ceva și și-a pierdut echilibrul și a scăpat din mâini cadavrul. Capul mortului s-a lovit de podea și, spre stupoarea și mirarea celor prezenți, s-a auzit un geamăt adânc. Curând i s-au deschis ochii și apoi și-au făcut prezența și alte semne ale vieții.

A fost chemat de îndată medicul. Până ce a venit acesta, cam peste treizeci de minute, omul a cerut apă, și când a sosit medicul, l-a găsit bând. Au pus deoparte sicriul și toate cele necesare pentru înmormântare. L-au mai examinat odată și au găsit că avea unul din picioare rupt în două locuri și era rănit. A rămas în spital timp de șase luni și apoi s-a întors la lucru.

Am aflat această experiență deosebită de la un coleg miner. Am dorit din curiozitate să-l cunosc pe Lennox ca să-mi împărtășească el însuși această experiență. Timp de câteva luni nu s-a ivit o asemenea ocazie. Până la urmă, s-a ivit. Mi s-a cerut de către unul din ofițerii închisorii să fac niște raporturi anuale. Într-una din zile s-a discutat despre modul cum acest om a fost readus la viață. Tocmai atunci a trecut pe la ușa biroului și am putut să-l cunosc. Nu peste mult timp i-am dat un bilețel și l-am rugat să vină unde lucram eu. A venit, l-am cunoscut și am auzit chiar de la el această istorisire minunată. Era un bărbat tânăr, poate nu avea nici treizeci de ani. Fusese un criminal împietrit, dar a beneficiat de o educație foarte bună.

Cea mai interesantă parte a povestirii s-a întâmplat când el a fost considerat mort. Iată ce mi-a mărturisit el:

“Am avut toată dimineața presimțirea că ceva teribil urma să se întâmple. și pentru că eram neliniștit, l-am rugat pe șeful meu, dl. Grason, să vină și să examineze locul de unde scoteam cărbuni. A venit și, după o examinare atentă, mi-a ordonat să mă întorc la lucru, spunând că nu e nici un pericol. Am continuat să lucrez cam vreo oră, când, dintr-o dată, totul s-a întunecat. Apoi se părea că o ușă mare de fier s-a deschis și am trecut prin ea. M-am gândit atunci că am murit și mă aflu în altă lume. Nu am putut vedea pe nimeni și nu am putut auzi nici un sunet. Pentru motive pe care nu le cunosc m-am îndepărtat de la ușă, am mers un timp și am ajuns la un râu foarte mare. N-a fost nici întuneric, nici lumină. A fost doar atâta lumină cât într-o noapte înstelată. Nu eram de mult pe mal când am auzit pe cineva vâslind. Curând, persoana se afla în fața mea.

Am rămas fără cuvinte. S-a uiat la mine pentru o clipă și apoi mi-a spus că a venit după mine. M-a rugat să urc în barcă și am traversat râul. Nu ne-am spus nici un cuvânt. Doream să-l întreb cine era și unde mă aflu, dar parcă limba îmi era lipită de cerul gurii. N-am putut spune nici un cuvânt. În sfârșit, am ajuns pe malul celălalt. Am coborât din barcă, iar bărbatul cu barca a dispărut.

Lăsat singur, n-am știut ce să fac. În fața mea am văzut două drumuri care treceau printr-o vale întunecată. Unul din drumuri era larg și ușor de mers pe el. Celălalt era îngust și ducea în altă parte. Am pornit-o din instinct pe drumul bătătorit. Se părea că pe măsură ce merg se întuneca tot mai mult. Din când în când răzbătea totuși o lumină din depărtare și în acest fel aveam o lumină pe cale.

Deodată am întâlnit o ființă pe care mi-e greu s-o descriu. Pot să vă fac doar o vagă descriere a modului cum arăta această apariție înfricoșătoare. Semăna cumva a om, dar era mult mai voluminos decât orice om văzut vreodată. Avea cel puțin trei metri înălțime. La spate avea aripi mari. Era negru ca cărbunele pe care eu îl extrăgeam și era complet nud. Avea în mână o sulită al cărei maner era de cel puțin trei metri și jumătate. Ochii lui erau ca niște bulgări de foc. Dinții săi, albi ca perlele, păreau lungi de doi centimetri și jumătate. Nasul său, dacă putem să-l numim așa, era foarte mare, lat și turtit. Părul său era aspru și lung îi atârna greu pe umerii masivi. Vocea lui semăna mai degrabă cu vocea unui leu.

L-am văzut la un moment dat, când lumina din îndepărtare mi-a luminat calea. Tremuram ca frunza plopului. Își ridicase sulita ca și când ar fi vrut să mă străpungă. Cu vocea aceea pe care parcă o aud și acum mi-a spus să-l urmez; mi-a spus că a fost trimis să mă călăuzească în drumul meu. L-am urmat. Ce altceva puteam să fac? La un moment dat, în fața noastră a apărut un munte mare. Partea din fața noastră părea perpendiculară, ca și când o parte ar fi fost tăiată și îndepărtată. Pe acest perete perpendicular am putut vedea clar cuvintele: “Acesta este iadul”. Călăuza mea s-a apropiat de acest perete și cu mânerul sulitei a bătut de trei ori, puternic. S-a deschis o ușa masivă și am intrat. Am fost condus înăuntru prin ceea ce părea un culoar în acest munte.

Un timp ne-am continuat drumul în întuneric. Puteam auzi pașii grei ai călăuzei mele și astfel puteam să-l urmez. Tot timpul auzeam gemete adânci, ca și când cineva era pe moarte. Mai târziu am auzit mai multe gemete și am putut auzi clar cum unii strigau. Ajungând la cealaltă intrare și trecând prin ea, am putut auzi ceea ce păreau a fi milioane de voci în îndepărtare și toți strigau după apă. Deodată, la bătaia călăuzei mele s-a deschis o altă ușă și ne-am trezit afară și în fața noastră se afla o câmpie largă.

Aici călăuza mea m-a părăsit ca să ducă și alte suflete pierdute la aceeași destinație. Am rămas un timp aici, apoi a venit la mine o ființă asemănătoare celeilalte. Dar în loc de suliță avea o sabie mare. A venit să-mi vorbească despre osânda mea viitoare. Mi-a vorbit cu o voce care mi-a inspirat oroare. Cu acestea am fost lăsat singur. Probabil din cauza spaimei am rămas consternat. M-a cuprins slăbiciunea. Puterile m-au părăsit. Picioarele refuzau să-mi mai susțină corpul. Învins, am căzut grămadă, inert. Am fost cuprins de toropeală. Pe jumătate treaz, pe jumătate adormit, mi se părea că visez. Departe, deasupra mea, în depărtare, am văzut cetatea minunată despre care citim în Biblie. Ce minunați erau pereții ei de iaspis! Am mai văzut în depărtare câmpii acoperite cu flori minunate.

Am văzut râul vieții și marea de sticlă. O mulțime de îngeri treceau prin porțile cetății, cântând cântece atât de minunate.

Printre ei am văzut-o pe mama mea dragă care a murit acum câțiva ani pentru că i-am zdrobit inima cu răutatea mea. S-a uitat la mine și mi se părea că mă cheamă la ea, dar eu nu mă puteam mișca. O greutate mare parcă mă împiedica să mă mișc. Atunci o briză blândă a adus spre mine mirosul acelor flori minunate și am putut auzi mai clar ca niciodată o melodie dulce cântată de îngeri.

Și cum sorbeam din această cupă a fericirii, aceasta mi-a fost deodată îndepărtată de la buze. Am fost trezit din toropeală. Am fost trezit din visarea mea de o altă ființă din acel loc întunecat, care mi-a spus că a sosit timpul să intru în viața ce mă așteaptă. Mi-a poruncit să-l urmez. Am intrat din nou în pasajul acela întunecat, însoțit de acea călăuză. Am ajuns la o altă ușă, apoi la alta, și deodată am zărit iazul de foc.

Chiar în fața mea, cât puteam vedea cu ochii, am văzut acel iaz, literal de foc și pucioasă. Unde uriașe de foc, valuri fierbinți de foc se loveau una de alta și săreau în aer ca valurile mării într-o furtună puternică. Pe coama valurilor am putut vedea ființe omenești care după o clipă erau duse la fundul acestui îngrozitor iaz de foc. Când se aflau pe coama valurilor se auzeau cum îl blestemu pe Dumnezeu cel drept în mod îngrozitor, iar strigătele lor după apa îți sfâșiau inima. Toată această parte a iazului de foc răsună iar și iar de bocetul acelor suflete pierdute.

Deodată mi-am întors ochii spre ușa prin care am intrat câteva clipe înainte și am citit aceste cuvinte: "Aceasta este osânda ta; veșnicia nu are sfârșit ". În scurt timp am început să simt că pământul îmi fuge de sub picioare și m-am trezit alunecând în iazul de foc. M-a cuprins o sete de nedescris. Și cum am strigat după apă, ochii mei s-au deschis în spitalul închisorii.

Până acum n-am mai spus nimănui această experiență a mea, pentru că îmi era teamă că cei din închisoare mă vor crede nebun și mă vor băga la ospiciu. Am trecut prin toate acestea și sunt mulțumit nu doar pentru că trăiesc, dar și pentru faptul că știu că există un Rai și un Iad, un Iad așa cum ni-l descrie Biblia. Un lucru e sigur: nu voi mai merge niciodată în acel loc.

De îndată ce mi-am deschis ochii în spital și mi-am dat seama că trăiesc, că sunt din nou pe pământ, mi-am dat inima lui Dumnezeu și vreau să trăiesc și să mor creștin. Și așa cum cele văzute în Iad nu pot fi niciodată șterse din memoria mea, tot așa nici lucrurile minunate pe care le-am văzut în Rai. Peste câțva timp o voi revedea pe bătrâna mea mamă.

Să pot sta pe malul aceluiași râu minunat, să hoinăresc cu acei îngeri pe dealuri și prin văi pline cu flori mirositoare, să văd frumusețea pe care nici o ființă muritoare nu și-o poate imagina, să ascult cântările celor mântuiți. Toate acestea vor fi mai mult decât o răsplată pentru o viață creștină aici pe pământ, chiar dacă va trebui să las multe plăceri senzuale în care am trăit înainte de a merge la închisoare. Mi-am părăsit prietenii de crimă și doresc ca atunci când voi fi liber să am părtașie cu oameni buni".

Am prezentat aici istorisirea așa cum am primit-o de la Lennox. Dumnezeu să binecuvânteze această experiență spre trezirea multor suflete pierdute. Cum pot oamenii să se îndoiască de existența literală a unui Iad ce arde? Avem Biblia, Cuvântul lui Dumnezeu, și multe alte experiențe ca cea a domnului Lennox, care ne învață că exista un Iad literal. Bărbați și femei, opriți-vă! Priviți lucrurile în față! Viața voastră este înregistrată. Dumnezeu vrea să vă salveze și să vă ierte dacă recunoașteți că sunteți păcătoși. Singura cale de salvare este să fi curățat de păcat, primind sângele lui Isus Hristos ca jertfă pentru păcatele tale. Când primești iertarea de la Dumnezeu, El îți dă pace și odihnă în inimă. Poți fi liber- liber în această viață, dar cu atât mai mult liber să te bucuri de cer, în loc să suferi nu doar patruzeci și opt de ore, ci o veșnicie în Iad.

"Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viață veșnică" Ioan 3.16

clickbible.org